

97. Quod si Archiepiscopo aut Episcopo obeunte, nemo adsit qui prædictarum facultatum communicationem rite ab eodem obtinuerit, seu aliter quam per Antistitis obitum diœcesim vacare contigerit, Metropolitanus Antistes, vel in ipsius defectu aut si de ipsa Metropolitana ecclesia agatur, senior ex suffraganeis idoneum virum ecclesiasticum designet, qui diœcesis regimen gerat, cum usu facultatum, quæ in prima formula recensentur, donec Apostolica Sedes certior facta secus de re non disposuerit.¹

98. Sanctæ Sedi vero supplicandum duximus, ob plurima incommoda, quibus aliter provideri vix potest, ut in supra-dictis casibus Episcopus, aut, prout casus feret, Metropolita vel senior Episcopus, possit Presbytero sedis vacantis Administratori tribuere eas omnes facultates, tam ordinarias quam extraordinarias, quibus gaudent Episcopi ex Sanctæ Sedis concessione.²

99. Administratores, qui Ecclesiam Sede vacante curant, sedulo monemus, ipsis non licere temere aliquid in diœcesi innovare, ære alieno diœcesim gravare, aut bona Ecclesiastica alienare. Meminerint etiam se teneri accuratam administrationis suæ Episcopo ad vacantem sedem promoti rationem reddere. Porro ipse hanc rationem exigere potest ac debet; et ad ipsum spectat in eos animadvertere, si quid in officio suo seu administratione deliquerint.³

100. Demum, quum æquum plane sit ac justum, ut fideles omnes uniuscujusque Diœceseos congruæ contribuant sustentationi Episcopi, qui omnium gerit sollicitudinem, censuerunt Patres hac de re pertractandum in Diœcesanis Synodis, in quibus collatis inter se consiliis sacerdotes curam habentes animarum conveniant de certa pensione Ordinario quotannis

¹ Ex Brevi SS. Domini Nostri Pii PP. IX., die 13. Januar., 1854, dato.

² Vide Appendicem.

³ Concil. Trid., Sess. xxiv.; De Reform., Cap. 16.

tribuenda, quæ ex portione singularum ecclesiarum reddituum determinata coalescat. Ejusmodi autem adsignatio vel distributio, cum fuerit ab Ordinario recognita ac probata, ceu lex Diœcesana ab omnibus servanda evulgabitur.

CAPUT III.

DE EPISCOPORUM ELECTIONE.

101. Non alios ad Episcopalem dignitatem assumendos jubet Concilium Tridentinum, quam "maxime dignos, quorumque prior vita ac omnis ætas, a puerilibus exordiis usque ad perfectiores annos, per disciplinæ stipendia ecclesiasticæ laudabiliter acta testimonium præbeat."¹ Cum autem Sacra Congregatio de Propaganda Fide aliquot abhinc annis exquisierit, num aliquid in modo designandi presbyteros ad Episcopatum promovendos mutari oporteret, censuerunt Patres hujus Concilii Plenarii rem adeo gravem iterum esse pertractandam.

102. Diversa fuit, pro temporum varietate, ratio eos deligendi, qui ad Episcopales sedes promoverentur. Hodie vero jus eligendi Episcopos, jure merito et sapientissimas ob rationes, Summo Pontifici reservatur; quæ quidem disciplina a pluribus jam sæculis feliciter invaluit.

103. Modus, huc usque apud nos servatus, eos designandi, qui ad Episcopatum promoveantur, indicatur in Decreto Sac. Congr. de Fide Propaganda, die 18va Martii, an. 1834 edito, "super methodo servanda in Episcoporum diœcesium Fœderatarum Americæ Septentrionalis Provinciarum electione," quod sic se habet:

"Cum ad Religionis incrementum in Fœderatis Americæ

¹ Sess. vi.; De Ref., Cap. 1.

Regionibus stabilibus procurandum in primis conferat, ut Episcoporum Dioecesium ibi statutarum electionis gravissimum negotium, rite sancteque absolvatur; S. C. de Propaganda Fide valde opportunum esse ad hoc consequendum existimans, ut certa methodus ubique in illis Dioecesibus servanda statuatur, qua fiat, ut Sedes Apostolica exploratam notitiam habere possit meritorum Sacerdotum pro quibus commendationes afferuntur, in Generali Conventu die 18. Martii, anno 1834, habito, et referente, E^{mo} et R^{mo} D. J. Antonio S. R. E. Cardinali Sala, censuit ac decrevit in ea re esse servanda quæ sequuntur.

“Cum aliqua Sedes Episcopalis vacaverit, requirendum est Episcoporum omnium provinciæ ecclesiasticæ suffragium de Sacerdotibus singulis, qui Sedi Apostolicæ commendandi esse videntur pro nova Episcopi electione. Quoniam vero id in Concilio Provinciali facillime et accurate fieri potest, si intra tres menses ab obitu Episcopi Concilium Provinciale habendum est, expectanda erit Concilii celebratio antequam ad commendandos Sacerdotes, qui Episcopatu digni censentur, ad S. Congregationem scribatur. In Concilio autem collatis inter se sententiis Episcopi statuunt, quos Sacerdotes S. Sedi commendent vere idoneos, et de Ecclesia benemeritos qui Sedes vacantes obtineant, vel Coadjutoris officium suscipiant illius Episcopi qui auxilio Coadjutoris indigere censeatur.

“Quod spectat vero ad casus quibus, prout superius statutum est, Concilii Provincialis celebratio non ita proxima sit, ne Sedes Episcopalis aliqua diu vacet, primum hoc magnopere opportunum factu est, ut singuli Episcopi litteras subscriptas, et sigillo duplici munitas exemplo apud se habeant, quibus contineantur nomina trium saltem Sacerdotum quos idoneos arbitrentur ad Diocesim regendam; hæc autem litteræ ita exterius obsignari debent, ut adveniente Episcopi morte Vicario Generali tradendæ esse intelligantur: Vicarius vero Generalis alterum earum litterarum exemplum ad Archiepiscopum, alterum ad propinquiorem, vel ad seniorem ex duobus Episcopis propinquieribus deferendum curet. Eo litterarum exemplo accepto, Episcopus propinquior ad Archiepiscopum scribet suasque animadversiones adjiciet. Epistola Episcopi propinquieris ad Archiepiscopum delata, vel si neglexerit is scribere rationabili elapso temporis spatio, Archiepiscopus ad omnes Episcopos, ne propinquieri quidem excepto scribet, et

nomina illa cum suis animadversionibus communicabit, aliorum etiam nominibus additis si illi quos Episcopus designaverat Archiepiscopo idonei minime videantur. Post acceptas Archiepiscopi litteras omnes Episcopi ad S. C. sine mora scribent suas sententias, et suffragia de tribus illis, vel sex commendatis exposituri. Vacante Sede Metropolitana, litteræ Archiepiscopi demortui nomina trium Sacerdotum designantes a Vicario Generali ad Episcopum propinquiorem, et ad Suffraganeum Episcopum seniorem mittendæ sunt. Episcopus autem senior suffraganeus faciet ea omnia quæ de Archiepiscopo superius statuta sunt, ubi agitur de Episcopi electione. Quod si apud Episcopum, vel Archiepiscopum demortuum litteræ memoratæ de trium Sacerdotum designatione non reperiantur, Vicarius Generalis Episcopum propinquiorem vel seniorem ex duobus propinquieribus de ea re certiore statim faciet, ut Episcopus propinquior tria designet Sacerdotum nomina epistola ad Archiepiscopum mittenda. Archiepiscopus ea accepta ad omnes Episcopos scribet, et ea omnia fient quæ jam indicata sunt circa agendi rationem tenendam ubi litteræ Episcopi, aut Archiepiscopi Sacerdotum nomina ante mortem designantis fuerint repertæ. Si Episcopus propinquior ad Archiepiscopum scribere neglexerit, Archiepiscopus ipse tria nomina Sacerdotum suffraganeis omnibus, propinquieri non excepto, designabit. Si agatur de Archiepiscopi electione, senior Episcopus suffraganeus faciet omnia, quæ in Episcopi electione, ab Archiepiscopo faciendæ esse decretum est.

“Quod pertinet ad electionem Coadjutorum, excepto casu, quo Sedes Apostolica alia ratione agendum esse statuerit, Episcopus, qui Coadjutorem petit nomina trium Sacerdotum Archiepiscopo, et Episcopis suffraganeis significabit, supplicem libellum de ea re ad S. C. mittet, et Archiepiscopus et Episcopi S. Congregationi mentem suam de Coadjutore eligendo communicabunt. Hæc sunt quæ in commendandis Sedi Apostolicæ Sacerdotibus pro Fœderatæ Americæ Episcoporum electione S. C. servanda præscripsit. Ea vero decernens, notum omnibus esse voluit in litteris de hac pertractantibus ad S. Sedem transmittendis nihil inveniri debere, quod electionem aut nominationem præferat, ita ut etiam ex litterarum forma pateat nullam in S. Sede inferri obligationem eligendi aliquem ex commendatis: salva enim manere debet et illæsa

Sedis Apostolicæ libertas in eligendis Episcopis, commendationes vero lumen tantum, et cognitionem S. Congregationi, non autem obligationem afferent.

“Datum Romæ ex ædibus S. Congregationis de Prop. Fide, die 14. Junii, 1834.”

104. Huic autem Decreto E^{mi} ac R^{mi} Patres S. huius Congregationis, in conventu generali habito die 10. Augusti, 1850, et aliud addendum censuerunt sequentis tenoris:

“Sacra Congregatio de Propaganda Fide, die 14. Junii an. 1834, Decretum edidit, quod incipit: *Cum ad religionis incrementum*, inscribitur vero: *De methodo servanda in Episcoporum Diocesium Fœderatarum Americæ Septentrionalis provinciarum electione*. Cum vero deinde Deo favente diocesium numero per illam regionem aucto, Ecclesias quæ antea uni Metropolitæ suberant, inter plures partiri necesse fuerit; aliquid supradicto decreto, seu instructioni addendum visum est, ut commendatio Sacerdotum pro vacantibus Ecclesiis ea ratione fiat, quæ cum nova illarum partitione, ac Provinciarum statu cohæreat. Proinde S. C., in Generali Conventu die 10. mensis Junii, anni huius habito, referente infrascripto ejusdem Præfecto, omnibus mature perpensis, ratione quoque voti habita ea de re ab Episcopis exhibiti ex Concilio vii. Baltimorensi; decrevit ut in posterum servatis quoad reliqua iis quæ in supradicto decreto continentur, Archiepiscopus Provinciæ ad quam pertinet Ecclesia de novo Pastore providenda, commendationem Sacerdotum qui proponuntur ad cæteros Archiepiscopos transmittat, qui S. Sedi suam sententiam de Sacerdotibus sic commendatis aperiant.

“Datum, etc.”

Mense tamen Augusti anni 1856, idem Sacrum Consilium Provinciis Ecclesiasticis Baltimorensi, S. Ludovici, Neo-Aurelianensi, ac Cincinnatiensi indulsit, “ut de commendandis candidatis pro sedibus vacantibus agatur in cœtibus Episcoporum comprovincialium, addita tantum obligatione scribendi ad Metropolitanum vel Episcopum non comprovincialem, quum res sit de candidatis a Provincia extraneis. In Comitibus vero generalibus diei 7. Augusti 1859., et illud decretum fuit, ut cum novus Archiepiscopus vel Archiepiscopi coadjutor eligendus sit, omnes circa ejusmodi electionem Fœderatorum Statuum Metropolitanæ consulantur.”

105. Ista methodus tamen cum adhuc in melius mutari, ac

ulterius perferri posse videretur, Em^{us} Præfectus dictæ Sac. Congregationis, per Literas die 25ta. Maji, 1859, ad Archiepiscopos in his Provinciis Fœderatis datas, eos rogavit ut “perpenderent coram Deo vigens systema antistitum eligendorum,” atque ipsi proponerent “quæ arbitrati fuerint profutura ad illud, ut par est, emendandum; quo videlicet in posterum ii tantum constituentur Episcopi, qui doctrina, prudentia, locali peritia, ac pietate fuerint idonei ad officium Episcopale rite subeundum atque gerendum.”

106. Quibus Literis cum omnes ad unum Archiepiscopi respondissent, Sacra Congregatio, prælaudata die 21ma. Januarii 1861, censuit:

“Haud quidem recedendum esse a Decretis supra relatis dierum 14. Junii 1834. nec non 10. Aug. 1850., ac posterioribus declarationibus, quibus vigens per Americam electionum systema innititur, verum illis quæ sequuntur adjicienda putarunt, atque ab omnibus ad quos spectat S. Sedi proponere viros ecclesiasticos pro vacantibus Diœcesibus Fœderatorum Statuum, stricte servanda mandarunt.

I. “Omnes ac singuli Fœderatorum Statuum Antistites tertio quoque anno, tum Metropolitanæ Provinciæ suæ, tum S. Congregationi de Prop. Fide nomina sacerdotum exhibebunt, quos dignos atque idoneos ad munus episcopale obeundum existimaverint. Id vero secretissime præstabunt, ne forte cujuspiam ambitio excitetur.¹

II. “In notulis ejusmodi conficiendis maxima pro viribus utentur cura, ut de qualitatibus eorum qui commendantur certiores fiant.

III. “Quum aliqua Sedes vacaverit, sive Episcopalis sive Metropolitanæ, Antistites omnes ad quos pertinebit summo Pontifici commendare viros ecclesiasticos, ut eorum unus vacanti Ecclesiæ præponatur, in Synodum aut in specialem cœtum convenient, ut proponendorum qualitates discutiant, ad tramitem Quæstionum quæ hanc in rem typis impressæ præsentibus Literis apponuntur.

¹ S. Congregatio (in Speciali Instructione, die 24 Jan. 1868 data, art. 1., supra) “omnino decernit ut omnimoda diligentia serventur hæ Literæ Circulares,” tum in cæteris earum partibus, tum etiam in iis quæ sub hoc numero continentur.

IV. “Antequam vero prædictus conventus convocetur, ad Archiepiscopum vel Seniore Provincie Episcopum eorum nomina transmittentur, quos singuli Antistites commendandos esse putaverint.

V. “Qualitates Candidatorum publice in cœtu Episcoporum discutientur, præside Archiepiscopo vel seniore Provincie Antistite: suffragia vero secreto in urnam immittentur.

VI. “Acta denique conventus ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide ab Archiepiscopo vel Episcopo Provincie seniore deferentur.”

107. Sequuntur Notulæ, quarum mentio habetur in prædicto Decreto, et quarum ratio in designandis presbyteris pro dignitate episcopali semper habenda est:

“*Notiones ac quæstiones circa qualitates quæ necessariae sunt in promovendis ad Episcopale munus ac dignitatem.*”

- I. Nomen, cognomen, ætas, patria Candidati.
- II. Cujus Diocesis sit ac Provincie Ecclesiasticæ?
- III. Ubinam studiis theologicis vacaverit, et quo profectu?
- IV. An gradus assecutus fuerit, et quos?
- V. An professor extiterit, et cujus facultatis?
- VI. An et ubi missiones sacras obiverit, et quam in eis experientiam obtinuerit?
- VII. Quot linguas calleat, et quas?
- VIII. Quibus officiis sit perfunctus, et quo successu?
- IX. Quam prudentiam exhibuerit in deliberationibus et agendi ratione?
- X. An sit corpore sanus; frugi, patiens, atque in administratione rerum temporalium versatus?
- XI. Utrum sit propositi tenax, an ingenio mutabilis?
- XII. Num gaudeat fama honestatis, et an fuerit unquam in eo quid contra mores?

XIII. An in exercendis sacerdotalibus muniis sit attentus, compositus cum ædificatione, rubricarum studiosus observator?

XIV. An habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus gravitatem ac religionem præferat?”

CAPUT IV.

DE SACERDOTIBUS CURAM ANIMARUM HABENTIBUS.

108. Nonnulla de Sacerdotibus Decreta in prioribus Baltimorensibus Conciliis lata confirmamus atque iterum promulgamus:

Quoniam sæpius a quibusdam in dubium revocatum est, an competeret præsulibus Ecclesiæ, in hisce Fœderatis Provinciis, facultas sacerdotes in quamlibet dioceseon suarum partem ad sacrum ministerium deputandi, eosque inde, prout in Domino judicaverint, revocandi; monemus omnes sacerdotes in hisce dioceseibus degentes, sive fuerint in iis ordinati, sive in easdem co-optati, ut memores promissionis in ordinatione emissæ, non detrectent vacare cuilibet missioni ab episcopo designatæ, si episcopus judicet sufficiens ad vitæ decentem sustentationem subsidium illic haberi posse, idque munus viribus et valetudini sacerdotum ipsorum convenire. Hac autem declaratione nihil innovare volumus quoad illos qui parochialia obtinerent beneficia, quorum unum tantum, scilicet in civitate Neo-Aurelia adhuc noscitur in hisce Provinciis: neque ullatenus derogare intendimus privilegiis quæ Religiosis fuerint a S. Sede concessa.¹

109. Statuimus et declaramus quemlibet sacerdotem qui pro quacumque hujus provincie diocesi ordinatus fuerit, teneri vi promissionis in ordinatione factæ ad permanendum in eadem diocesi, et ad se subjiendum præsuli suo, usquedum canonice dimissus fuerit. Statuimus quoque eadem obligatione pariter adstringi omnem sacerdotem rite co-optatum in

¹ Balt., 1.

aliquam diœcesim: co-optari autem declaramus quemlibet ex aliena diœcesi advenientem, statim ac testimoniales et dimissoriales litteræ, præsulis cui proxime subditus erat munitæ auctoritate, ab ipso sacerdote, Ordinario cui se subijcere velit exhibentur, et ab eodem in perpetuum acceptantur. His porro statutis obstare nolumus quin ea servari debeant, quæ Benedictus XIV., (Constitutione 25, Tom. 2. Bullarii sui: *Ex quo dilectus.*) luculenter docet circa sacerdotes qui ad religiosum aliquem Ordinem transire volunt.¹

110. Enixe hortamur præsules omnes hujus provinciæ, ne concedant facultates sacra munera exercendi sacerdoti aliunde venienti, nisi afferat testimoniales seu dimissoriales litteras, præsulis cui proxime subditus fuerat auctoritate firmatas: nec etiam concedant eas facultates sacerdoti hujusmodi, si absque causa sufficienti distulerit ultra sex menses præsulem eligere, cujus auctoritati et jurisdictioni in perpetuum subiaceat. Hoc autem decreto nolumus derogare privilegiis a S. Sede quibusdam religiosis Societatibus, et missionariis apostolicis concessis.²

111. Cum repugnet legibus et consuetudini Ecclesiæ, bonoque animarum regimini, pluribus sacerdotibus simul *ex æquo* concedere auctoritatem pastorem regendi eandem ecclesiam, aut districtum; et cum magna nata sit confusio et discordia in hac provincia, pluribus sacerdotibus simul sibi vindicantibus hujusmodi auctoritatem pastorem *ex æquo* exercendam, absque ulla ab alterutro dependentia: statuimus et decernimus, unumquemque præsulem debere, quamprimum commode poterit, designare iis in locis in quibus plures sacerdotes forsitan requirantur, unum singulorum locorum pastorem, cui adjutor unus vel plures in suo munere obeundo adsignari poterunt, prout præsulis ipsi visum fuerit. In iis vero locis in quibus specialis nulla hujusmodi dispositio a præsule facta fuerit, statuimus sacerdotem, qui post latum hoc decretum primus deputatus fuerit a præsule ad id munus obeundum, habendum esse Pastorem; alios autem sacerdotes postea deputatos, adjuutores ejus habendos, donec aliter præsul ipse statuerit.³

112. Nihil innovantes in his quæ in canone concilii Provincialis primi Baltimorensis de potestate episcopi in pastoribus designandis et amovendis, necnon firmare volentes quæ in

¹ Balt., 2.² Ibid., 3.³ Ibid., 4.

canone ejusdem synodi declarata fuere de unico pastore in singulis congregationibus designando, declaramus pastori soli ita designato competere administrationem ecclesiæ seu congregationis, atque aliis sacerdotibus illi in ministerii adjutorium adjunctis non licere aliquid aggredi præter pastoris voluntatem.¹

113. Sacerdotes omnes, quibus cura animarum commissa est, monemus muneris quod sibi incumbit populum sibi creditum edocendi; ideoque juxta Tridentini concilii sancta statuta, dominicis festisque diebus, brevi perspicuoque sermone, audientium captui accommodato, eos fidei mysteriis instruant, et ad virtutum exercitium et ad vitia fugienda hortentur. Curent etiam ut, juxta ejusdem synodi statuta, pueri rudes iisdem diebus, aliisve opportunis temporibus, rudimenta fidei edoceantur; nec omittant ipsi pastores ea familiari sermone explicare.²

114. Præsules omnes hujus provinciæ in Domino monemus, ut invigilent executioni eorum quæ a S. Tridentina synodo decreta sunt de pastorum residentia, curentque ne populus fidelis careat copia Missæ audiendæ in diebus præsertim dominicis et festis; vel ægotantes, subsidio sacramentorum: et in synodis suis pœnas statuunt in eos qui absque gravi causa vel licentia abfuerint.³

115. Moneant episcopi sacerdotes curam animarum exercentes, ut institutioni juventutis in doctrina christiana per se operam dent, nec putent ipsis licere quæ sui muneris sunt negligere, rejecto omnino in alios onere juvenes, aliosque rudes, fidei morumque principia edocendi.⁴

116. Juxta præscriptum et mentem Ritualis Romani, sedulus sit pastor animarum in visitandis infirmis et agonizantibus, etiam postquam ultima receperunt sacramenta; et illos exhortetur, consoletur, adjuvet; et elicit ab iis, si possint, novo confessionis et contritionis actu, nova identidem donet absolutione.⁵

117. Statutum est, stricte inhibendos esse pastores animarum ab administratione sacramentorum matrimonii et baptismi fidelibus ex aliis diœcesibus, qui ea a proprio pastore facile recipere possent.⁶

118. Ne vagi, ignoti, pravique sacerdotes sacra aggredian-

¹ Balt., 50.² Ibid., 28.³ Ibid., 63.⁴ Ibid., 89.⁵ Ibid., 68.⁶ Ibid., 72.

tur munera cum offensione fidelium, revocandas esse facultates, quas communi quodam pacto episcopi sibi invicem in conventu anno 1810 habito largiti sunt, censuerunt Patres: ideoque in posterum, neminem ex sacerdotibus, vi illius pacti, posse jurisdictionem exercere, vel sacrum aliquod aggredi munus, absque Ordinarii auctoritate.¹

119. Cum ex sacerdotum vagorum et ignotorum discursu ad eleemosynas a fidelibus colligendas gravia oriantur incommoda, visum est districte prohibere ne sacerdos aliquis, absque episcopi sui venia, scripto concessa, extra congregationem sibi commissam eleemosynas petat, vel in alia diocesi absque Ordinarii licentia. Quod si sacerdos aliquis hanc legem transgredi præsumpserit, hortamur episcopos ut suspensionis censura eum statim innodent. Religiosi autem meminerint sui Superioris licentiam secum afferre.²

120. Quum autem aliquando hisce in Provinciis inveniuntur Sacerdotes vagi, quorum nonnulli ex Europa, magis turpis lucri quam animarum zelo ducti, huc advenerunt; monemus locorum Ordinarios, ut perdifficiles sese exhibeant in ejusmodi recipiendis, memores Decretorum in Conciliis Baltimorensibus jam hac super re latorum, quorumque specialem mentionem facit Instructio S. Congregationis.³ Decreta vero sunt hujusmodi:

121. Ne sacerdotes vagi et ignoti nimis facile admittantur ad sacra munera obeunda cum animarum periculo, nolimus sacerdotes ex Europa advenientes in clerum nostrum cooptari, nisi litteris suorum Episcoporum prius missis consensum Episcopi in cujus diocesim transire desiderant, obtinuerint.⁴

122. Statuunt Patres nullum harum Provinciarum sacerdotem, ad aliam diocesim transire volentem, a proprio Episcopo dimittendum, nisi certo constet eum ab alio Episcopo esse recipiendum. Si qui autem in posterum aliter dimissi fuerint, non recipiantur.⁵

“Cavendum itaque Episcopis, ut si quando, necessitate cogente, ad admissionem hujusmodi Sacerdotum devenire opus fuerit, nonnisi habitis de eorum probitate ac doctrina indubiis testimoniis recipiantur.”⁶

¹ Balt., 39.² Ibid., 46.³ 31. Jan., 1866, art. iii.⁴ Balt., 86.⁵ Ibid., 76.⁶ Cit. Instr. S. C., art. iii.

123. Quum olim jure optimo, ut ait Tridentinum Concilium, “distinctæ fuerint dioceses et parochiæ, ac unicuique gregi proprii attributi pastores et inferiorum Ecclesiarum rectores, qui suarum quisque ovium curam habeant,”¹ optandum omnino esset, ut juxta Ecclesiæ universæ consuetudinem, parochi proprie dicti, quemadmodum in Catholicis regionibus existunt, in nostrarum quoque provinciarum ecclesiis constituerentur. Verum ea sunt nostra rerum tempora, quæ id fieri nondum patiantur. Patrum tamen hujus Concilii Plenarii mens est, ut paullatim, et quatenus per adjuncta liceat, disciplina nostra hac in re Ecclesiæ universæ disciplinæ conformetur.

124. Volumus igitur, ut per omnes hasce Provincias, præsertim majoribus in urbibus, ubi plures sunt Ecclesiæ, districtus quidam, parœciæ instar, descriptis accurate limitibus, unicuique ecclesiæ assignetur;² ejusque rectori jura parochialia, vel quasi-parochialia, tribuantur.

125. Parochialis juris, parœciæ, et parochi nomina usurpando, nullatenus intendimus Ecclesiæ cujuslibet rectori jus, ut ajunt, *inamovibilitatis* tribuere; aut potestatem illam tollere seu ullo modo imminuere, quam ex recepta in his provinciis disciplina habet Episcopus quemvis sacerdotem munere privandi aut alio transferendi. Monemus autem et hortamur, ne Episcopi hoc jure suo, nisi graves ob causas et habita meritorum ratione, uti velint.

126. Quum animarum salutis maxime expediat a dignis atque idoneis parochis regi, Tridentina lege³ cautum est, ne

¹ Sess. xiv., de Ref., Cap. 9.² Hoc jam sapienter provisum fuerat a Patribus in superiori Concilio Plenario, ut ex sequenti canone patet;

“Valde expedit districtus ecclesiasticos intra certos limites designare; necnon regulas de sacerdotum jurisdictione privilegiisque Ordinarios, quamprimum fieri potest, sancire. Hos tamen districtus, secundum rerum adjuncta episcopi mutare possunt, et eorum est definire quarum ecclesiarum sacerdotibus hæc munera pro tempore adnecti debeant.”—Balt., 87.

³ Sess. xxiv.; De Reform., Cap. 18.